

HỒI 8

Mùng tám tháng sáu. Đêm.

Đại sảnh ở tổng đà của Thập Nhị Liên Hoàn Ổ, đèn đuốc sáng choang, bên ngoài đại sảnh phòng thủ nghiêm mật.

Trải qua chuyện đã xảy ra vào ngày tết Đoan Dương tháng Năm, phòng thủ ở nơi đây đã được gia tăng gấp bội, nhất là hôm nay, ba người được phái đi làm công chuyện điều tra, đều đã về lại, đang tập trung trong sảnh đường, từng người một báo cáo kết quả cuộc điều tra.

Người đầu tiên đứng lên là Hùng Thiên Kiện.

Y xuất lãnh một nhóm người về lại chỗ tiểu trấn dưới chân núi Thái Hành Sơn, sau hai mươi ba ngày tra xét, vừa ngoài mặt vừa lén lút, kết quả là:

- Khách sạn bọn tiêu sư đã tá túc tên là Duyệt Lai, bởi vì chỗ đó hơi xa, tiền đất đai không mắc mỏ, vì vậy khách sạn xây rất rộng rãi, tất cả có tới ba mươi chín phòng.

- Chúng tôi đã lục soát kỹ từng ba mươi chín phòng đó, không thấy có dấu máu, không thấy có dấu vết binh khí để lại, cũng không có chỗ nào khả nghi.

- Trong tiểu trấn có một trăm bảy mươi tám nhà, đa số là sinh trưởng tại đó, chúng tôi đều có lại từng nhà hỏi, mấy hôm trước và sau khi đã xảy ra chuyện cướp, có người nào khả nghi ở quanh vùng phụ cận.

- Chỗ khả nghi duy nhất là, sáng hôm trước khi xảy ra chuyện, có một số thợ mộc lại đó, đem theo xe chở rất nhiều gỗ, nghe nói là làm tượng Phật và cá gỗ gì đó.

- Nhưng những người đó làm xong tối đó là bỏ đi mất, chúng tôi theo đường dây đó truy lùng, mới phát hiện ra, bọn họ đều là thợ mộc trong Thái Bình vương phủ, không có tí gì khả nghi.

Do đó lần này kết quả của cuộc điều tra, vẫn là chẳng có kết quả gì cả.

Nhóm thứ hai do Diệp An Sĩ xuất lãnh cũng thế, các tay danh gia sử dụng đao trong giang hồ, trước buổi trưa tết Đoan Dương hai tiếng đồng hồ, đều không ở trong vòng trăm dặm gần Thập Nhị Liên Hoàn Ổ, không những vậy, mỗi người đều có nhân chứng.

Nhóm thứ ba do Vương Nghị xuất lãnh đại khái có chút thu hoạch, nhưng cách mục tiêu ba ngàn năm trăm vạn lượng bạc còn xa lắm. Vì vậy hy vọng của mọi người đều ký thác vào trong Ứng Nhân Lão Thất, hiện tại chỉ còn cách hạn kỳ của Thái Bình Vương thế tử có bảy ngày.

Câu trả lời của Ứng Nhân Lão Thất càng làm cho mọi người nản lòng:

- Lục Tiểu Phụng đã xuất dương viễn hành, chỉ sợ vĩnh viễn không còn trở lại !

Y rời Ngụy Vân Lô xong, lập tức hối hả ra tới các bãi biển tìm kiếm.

Y tìm tới chỗ hang hồ ly.

Nhưng cái chỗ phong nguyệt lừng danh ấy, từ hôm lão ta đi, đã trở thành một nơi hoang tàn lạnh lẽo.

Bởi vì cái tin tức về chiếc thuyền của lão hồ ly bị đắm, đã được loan truyền ra, nghe nói tất cả những người trên thuyền đều bị ngộ nạn, không có lấy một người sống sót.

Ứng Nhãn Lão Thất còn chưa chịu bỏ cuộc, y lại hỏi:

- Các người có thấy một người có bốn hàng lông mày không ?

Bọn họ có gặp qua, không những vậy, mà còn nhớ rõ. Người có hàm râu giống hệt như lông mày, rớt cuộc không nhiều, Lục Tiểu Phụng trước giờ là người rất dễ để lại ấn tượng sâu đậm trong đầu người chàng đã gặp.

- Người đó cũng ở trên chiếc thuyền của lão bản.

- Là chiếc thuyền bị đắm đó ?

- Đúng vậy.

Kết quả của ba nhóm đều hoàn toàn như nhau. Một trăm lẻ ba người tiêu khách tinh minh cán luyện, ba ngàn năm trăm vạn lượng bạc, đều như đá chìm trong biển khơi, không hình không bóng. Hạn kỳ bảy ngày chỉ trong chớp mắt là qua, mọi người đưa mắt nhìn nhau, chẳng ai biết mình phải làm sao bây giờ.

Ứng Nhãn Lão Thất bỗng nói:

- Tôi có một cách !

Mọi người lập tức hỏi ngay:

- Cách gì vậy ?

Ứng Nhãn Lão Thất đứng dậy, nhìn cột đá lớn bên ngoài đại sảnh:

- Mọi người đục đầu vào cột đá tự tử thôi.